

Af Kai
Kjær-Hansen

Før søndagen

Vidunderbørn

Første søndag efter hellig tre kongers dag

Lukas kap. 2 vers 42-52:

Da (Jesus) var blevet tolv år gammel, gik (hans forældre op til Jerusalem), som det var skik ved højtiden. Og da de havde tilendebragt højtidsdagene og var på hjemvejen, blev drengen Jesus i Jerusalem, uden at hans forældre lagde mærke til det. Da de

mente, at han var i rejsefølget, kom de en dags rejse frem og ledte efter ham blandt deres slægtninge og bekendte. Men da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem og ledte efter ham. Og det skete efter tre dages forløb, da fandt de ham i helligdommen, hvor han sad midt iblandt lærerne og lyttede til dem

og spurgte dem ud, og alle, som hørte ham, blev ude af sig selv af forbavselse over hans forstand og svar. Da de så ham, blev de slået af forundring, og hans moder sagde til ham: »Barn! hvorfor gjorde du således imod os? Se, din fader og jeg har ledt efter dig med smerte.« Da sagde han til dem: »Hvorfor ledte I efter

mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?« Men de fostod ikke, hvad han mente med det, han sagde til dem. Så fulgte han med dem hjem til Nazaret og var lydige imod dem. Og hans moder gemte alle disse ord i sit hjerte. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.

Op til Jerusalem...

Bortset fra, at det er en almindelig fræse, når man skal beskrive en rejse til Jerusalem, som ligger omkring 800 meter over havets overflade, ligger der forventning forud for en sådan påske-rejse. En forventning, som den dag i dag levende illustreres i stopfyldte israelske busser med jøder på vej op til Jerusalem. Selv om templet nu ligger i ruiner.

Templet, som jo var intakt til år 70 e. Kr., havde en mægtig dragende virkning på den fromme jøde og ikke mindst ved påsketide. Kun her kunne der holdes rigtig påske, da lammene til påskemåltidet kun kunne slagtes her.

Målet for den lille families rejse er således klart. Hertil kommer, at Jesus som andre 12-årige er inde i en forberedelsestid, den som i 13-års alderen leder frem til optagelse i det religiøse samfund med ansvar og forpligtelser, som det nu engang indebærer for en jøde.

Men på en uventet måde kommer Jesus i centrum, sådan som han da også er det i de fleste andre beretninger i Det nye Testamente. Men som 12-årig er han endnu ufarlig — i hvert fald når man så på ham som et vidunderbarn.

Og vidunderbørn kan jo enhver generation fremvise eksempler på. Jesus var et sådant — i det mindste set fra tilhørernes side. De er slået af forundring over Jesu forstand og svar i hans samtale med de religiøse eksperter i Jerusalem. En forundring, som er af positiv art, fordi der rent faktisk var noget at undre sig over, men en forundring, som alligevel var ganske uforpligtende på dette tidspunkt, da der ikke heri lå en stillingtagen til Jesu budskab eller person. Noget sådant lå stadigvæk ude i fremtiden.

En sådan ufarlig forundring er vel det, som kendetegner vort forhold til vidunderbørn, og når det her ikke drejer sig om ens egne, men de andres børn.

Og hvor vi bruger vidunderbørnenes færdigheder til at slå vore egne almindelige børn med, når vi er i det humør.

Anderledes er det med Josef og Maria, som havde ansvaret for Marias søn, dette vidunderlige barn, som et barn vel altid er — eller burde være — for nogle forældre. Men hvor meget der end kan udledes om forældrebetymringer og forældreomsorg, når et barns forsvinden bryder familieidyllen, er pointen alligevel ikke bare den, at den splittede familie lykkeligt genforenes.

Her, som så ofte i evangelierne, findes pointen i Jesu ord. Og de lyder: »Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?«.

I beretningen om den 12-årige Jesus, som danner et kort mellemlid mellem fødselsberetningerne og Jesu offentlige fremtræden, møder vi her de allerførste ord på Jesu læber i evangelierne. Og i disse ord indgår vendingen »min far« — sagt af Jesus og om Gud.

Og så havde Maria — og om Josef — lige sagt til Jesus: »din far«!

Bortset fra, at det ikke er godt at vide, hvordan Maria ellers skulle omtale Josef i denne sammenhæng, fremhæves hermed den sag, som er i centrum i de to første kapitler i Lukasevangeliet: »Jesus er Guds Søn.

Først havde engelen Gabriel sagt: »Han skal blive stor og kaldes den Højestes Søn«. Dernæst havde englens på Betlehems marker forkyndt, at Jesus er frelser, Kristus og Herren. Den fromme Simeon priste Gud for Jesus — Guds frelse — og profetinden Anna talte om barnet til alle, som ventede Jerusalems forløsning.

Men nu, efter at andre har talt om barnet, taler barnet selv og kalder himmelens og jordens Herre for »min far«.

For den, der har øre at høre med, pla-

cerer Jesus sig uden for vidunderbørnenes kategori. Han er ikke blot et vidunderligt barn af Maria, men det vidunderlige barn, Guds søn. Med ordene »min far« på Jesu læber og anvendt om Gud er der i et glimt givet udtryk for Jesu enestående forhold til Gud. Og hans særstilling til Gud i forhold til os.

Hermed er der lagt op til, at det er værd at lytte til Jesus, Guds søn. Og bøje sig for ham i lydighed, tilbedelse og tjeneste.

Og samtidig er der lagt på til påsken fremfor andre i Jesu liv — den, som endte med hans død i Jerusalem. Her viser Jesus sig som den tjenende Guds søn, der på stedfortrædende måde går i døden for os og hermed udfører sin himmelske fars vilje.

I mødet med den Jesus, som ved sin død udfører sin himmelske fars vilje, for at også vi, lige så præcis sådan som vi er i al vor egoisme og synd, alligevel må kalde Gud vor far, slår beundring ikke til. Den er afløst af tilbedelse og lovsang. En tilbedelse, hvor man aldrig bliver færdig med at undre sig over, at Jesus som den lydige Guds søn bragte fred og forsoning mellem Gud og mennesker.

Selv om vi i modsætning til Maria kan læse evangeliet bagfra, er der på dette punkt alligevel god grund til at følge Marias eksempel og gemme mysteriet om Guds søns lydighed i vore hjerter.

Den lydighed adskiller ham fra os. Men på grund af hans lydighed til døden, ja, døden på et kors, har også vi fået barnekår hos Gud, så vi i sandhed kan kalde Gud for vores far.

I dette ligger der et stort evangelium. For når beundring er afløst af tro på og tilbedelse af den lydige Guds søn, der tjener os og også giver os lov til at sige »Abba«, far, til Gud er vi samtidig sat fri til at tjene og lyde vor himmelske far.